

ਕਾਂ ਅਤੇ ਲੁੰਬੜੀ

ਇੱਕ ਦਿਨ ਲੁੰਬੜੀ ਖਾਣ ਲਈ ਕੁਝ ਲੱਭਣ ਲਈ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਰਹੀ ਸੀ । ਉਸ ਨੂੰ ਦਰਖਤ ਦੀ ਉੱਚੀ ਟਾਹਣੀ ਤੇ ਬੈਠਾ ਇੱਕ ਕਾਂ ਦਿਸਿਆ । ਇਹ ਕਾਂ ਕੋਈ ਪਹਿਲਾ ਕਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਲੁੰਬੜੀ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇ । ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਲੁੰਬੜੀ ਖੜ੍ਹ ਕੇ ਉਸ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਲੱਗੀ । ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਕਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪਨੀਰ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁੱਕੜਾ ਸੀ

ਮਕਾਰ ਲੁੰਬੜੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ , “ਮੈਨੂੰ ਭੋਜਨ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ । ਇਹ ਪਨੀਰ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਨਾਸਤੇ ਲਈ ਵਧੀਆ ਤੇ ਕਾਫੀ ਹੋਵੇਗਾ ।”

ਜਿਸ ਦਰਖਤ ਤੇ ਕਾਂ ਬੈਠਾ ਸੀ ਲੁੰਬੜੀ ਉਸ ਦੇ ਥੱਲੇ ਖੜ੍ਹ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਭਰੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਣ ਲੱਗੀ ਤੇ ਫਿਰ ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ ,
“ਨਮਸਤੇ , ਹੇ ਸੁੰਦਰ ਪੰਛੀ !”

ਕਾਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਗਰਦਨ ਮੇੜ ਕੇ ਸ਼ੱਕ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਲੁੰਬੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲੱਗਾ । ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਚੁੰਝ ਵਿੱਚ ਫੜੇ ਪਨੀਰ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੜ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ੁਭ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਨਾ ਖੋਲਿਆ ।

“ ਕਿੰਨਾ ਸੁਹਣਾ ਪੰਛੀ ਹੈ । ” ਲੁੰਬੜੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ ।

“ ਇਸ ਦੇ ਖੰਭ ਕਿਵੇਂ ਚਮਕ ਰਹੇ ਹਨ । ਇਸ ਦਾ ਸਰੀਰ ਕਿੱਡਾ ਸੁਹਣਾ ਹੈ ਤੇ ਖੰਭ ਕਿੰਨੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਨ । ਜਦੋਂ ਇਸ ਦਾ ਸਭ ਕੁੱਝ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਵੀ ਜਰੂਰ ਪਿਆਰੀ ਤੇ ਮਿੱਠੀ ਹੋਵੇਗੀ । ਜੇ ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵੀ ਗਾਣਾ ਗਾ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਹਾਂਗੀ ਕਿ ਇਹ ਪੰਛੀਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਹੈ । ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਕੇ ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਾਂਗੀ । ”

ਇਹ ਖੁਸ਼ਾਮਦ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕੇ
ਕਾਂ ਲੁੰਬੜੀ ਸਬੰਧੀ ਸਭ ਸੱਕ ਭੁੱਲ
ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਸ਼ਤੇ ਬਾਰੇ ਵੀ
ਭੁੱਲ ਗਿਆ । ਉਹ ਪੰਛੀਆਂ ਦਾ
ਰਾਜਾ ਕਹਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਇੱਛਕ
ਸੀ । ਇਸ ਲਈ ਉੱਚੀ ਤੋਂ ਉੱਚੀ
ਅਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਗਾਉਣ ਲਈ ਉਸਨੇ
ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਤੇ ਪਨੀਰ ਦਾ
ਟੁਕੜਾ ਸਿੱਧਾ ਲੁੰਬੜੀ ਦੇ ਖੁੱਲੇ ਮੂੰਹ
ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ।

ਚਲਾਕ ਲੁੰਬੜੀ ਜਾਂਦੀ ਹੋਈ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ “ਧੰਨਵਾਦ । ਭਾਵੇ
ਤੇਰੀ ਅਵਾਜ਼ ਬਹੁਤ ਖਰਵੀ ਹੈ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਠੀਕ ਹੈ । ਪਰ
ਤੇਰੀ ਅਕਲ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ।”

